

پویانامه

نشریه روزانه سیزدهمین جشنواره بین‌المللی پویانمایی تهران
سه‌شنبه پانزدهم اسفند ماه ۱۴۰۲
13 th Tehran International Animation Festival 2024

01th 02th 03th 04th 05th 06th 07th 08th 09th 10th 11th 12th 13th 14th 15th 16th 17th 18th

مگر می شود سمت بچه ها نایستاد؟

سیل خانه و کاشانه شان را برده است. مگر می شود غصه کپرهای برآب رفته شان را نخورد و آه چه غمی... ای کاش می توانستیم شما را سوار بر بال درناها کنیم؛ درناهایی که امسال شده اند نماد جشنواره و فرارست امید را به دل هایمان نوید دهند. کاش می توانستیم شما را ببریم به دل رویاها و آنجا دیگر خانه تان آباد باشد و فقط بخندید و بازی کنید و باز بخندید. ببریم تان به جایی که لباس های رنگی رنگی تن تان باشد با کلی اسباب بازی و خوردنی های خوشمزه که هی شاد باشید و بخندید و کیف کنید و باز بخندید...

آخ که چقدر دلم مان پیش شماست. البته یادمان نخواهد رفت که باید دستمان به یاری به سمت شما دراز باشد. بدانید که ما شما را تنها نخواهیم گذاشت. سیستان و بلوچستان و تک تک شما مردم نازنینش پاره تن ایران هستید. ایران، پاره تن خود را تنها نخواهد گذاشت. کودکان نازنین همه دنیا؛ از شرق تا غرب از شمال تا جنوب. جایتان اینجا پیش ما خالیست و قلبمان برای شما می تپد. از یاد شما نمی گاهیم...

چه اهمیتی دارد کدام سمت سیاسی و اعتقادی ایستاده ای وقتی پای کودکان و رنج هایشان در میان باشد... مثلاً همین روزها که در فلسطین کودکان کشته می شوند، بی خانمان می شوند، خانواده خود را از دست می دهند، زخمی می شوند، گرسنه می مانند و درد دارند اگر بخواهی سمت درست بایستی مگر می شود سمت بچه ها نایستی. مگر می شود فریاد نزد که دست از سر بچه ها بردارید، آنها باید زندگی کنند، آنها باید صدای خنده شان بلند باشد. آنها نباید درد بکشند...

این روزها سیزدهمین دوره دوسالانه پویانمایی تهران در حال برگزاری است؛ جشنواره ای که بچه ها دوستش دارند و مگر می شود جایی مال بچه ها باشد، درباره بچه ها باشد و چشم بر درد و رنج کودکان بست. حالا چه فرقی می کند بچه های ایران باشند یا فلسطین. مگر می شود زخم های هر کودکی در هر جای دنیا را نادیده گرفت.

این روزها که جشنواره پویانمایی تهران در کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان در حال برگزاری است مگر می شود قلبمان پیش کودکان سیستان و بلوچستان نباشد که

دُرناي امید هنوز پرواز می کند

مجید کاشانی طراح گرافیک که پوستر و هویت بصری سیزدهمین جشنواره بین‌المللی پویانمایی تهران را طراحی کرده است، درباره پوستر و ایده طراحی آن با بهره‌گیری از تصویر «دُرنا» گفت: «دُرنا» که هر سال برای گذراندن زمستان به ایران مهاجرت می‌کند، ایده اصلی پوستر جشنواره پویانمایی امسال است. تکرار تصویر این پرنده نیز در واقع مراحل پروازش را در روند تولید انیمیشن شبیه‌سازی کرده است.

به گفته وی، عدد ۱۳ در زمینه پوستر نشان از پرواز دُرنايي است که بر فراز کوه دماوند به سمت بالا و شاید دوره چهاردهم می‌رود.

وی افزود: البته ایده‌های متفاوتی برای طراحی پوستر وجود داشت که از میان آن‌ها، ایده درنا به مرحله نهایی و نتیجه رسید.

این هنرمند درباره خاطرات شخصی‌اش از این جشنواره بیان کرد: تجربه حضور در این جشنواره از اولین دوره تا امروز که همیشه به عنوان مخاطب و یک‌بار داور آن بوده‌ام، در ذهن من به این شکل، با رنگ‌های این‌چنینی و فضایی شاعرانه بوده که در پوستر هم نمود پیدا کرده است.

وی در زمینه پوستر نشان از پرواز دُرنايي است که بر فراز کوه دماوند به سمت بالا و شاید دوره چهاردهم می‌رود.

وی افزود: البته ایده‌های متفاوتی برای طراحی پوستر وجود داشت که از میان آن‌ها، ایده درنا به مرحله نهایی و نتیجه رسید.

این هنرمند درباره خاطرات شخصی‌اش از این جشنواره بیان کرد: تجربه حضور در این جشنواره از اولین دوره تا امروز که همیشه به عنوان مخاطب و یک‌بار داور آن بوده‌ام، در ذهن من به این شکل، با رنگ‌های این‌چنینی و فضایی شاعرانه بوده که در پوستر هم نمود پیدا کرده است.

وی درباره پالت رنگی متفاوت پوستر سیزدهمین دوره جشنواره پویانمایی تهران نسبت به دوره‌های پیشین، گفت: امسال به آقای کریمی صارمی پیشنهاد کردم که رنگ همیشگی جشنواره پویانمایی را کنار بگذاریم چراکه فکر کردم می‌شود از قالب معمول که قرمز بوده، درآید و طی صحبت‌هایی با ایشان به رنگ بنفش رسیدیم. تلقی من از جشنواره این است که جمعی از باتجربه‌های انیمیشن همراه جوانان در کنار یکدیگر هستند و طیفی بین رنگ آبی برای باتجربه‌ها و قرمز برای جوانان پرتحرک و پویا را برگزیدیم که رنگ بنفش بود. بنابراین با توافقی که با دبیر جشنواره داشتیم، رنگ همیشگی را کنار گذاشتیم و بر این اساس در طراحی پوستر و سایر اقلام گرافیکی نیز از طیف‌های مختلف رنگ بنفش استفاده کردم.

این طراح گرافیک درباره ویژگی‌های طراحی پوستر برای یک رویداد توضیح داد: وقتی پوستر طراحی می‌کنم، به دنبال ایده‌هایی هستم که حتماً با آن رویداد یا جشنواره ارتباط داشته باشند، اما از عناصری که کاملاً مستقیم با برنامه یا

پروین تجوید:

با اولین برف انیمیشنی ام اشک ریختم

نورا نجفی

بله، به یاد دارم. اولین کار مستقلی که انجام دادم، کار پایان نامه‌ام بود. کل مراحل ساخت این کار را در کانون انجام دادم، ولی به دلیل تغییراتی که در آن دوران در شرایط کانون به وجود آمد، اثرم را به بنیاد سینمایی فارابی فروختم. یک کار ۳۵ میلیمتری بود که با تکنیک دوبعدی ساختم. البته در آن زمان ما کامپیوتر نداشتیم و یک بار در ابتدا از روی کاغذهایی که طراحی انجام داده بودیم، فیلمبرداری می‌کردیم و بعد روی نگاتیو کار می‌کردم. اسم این کار «پرده پندار» بود که ۹ دقیقه شد. در همان دوران مورد استقبال قرار گرفت و به جشنواره‌های مختلفی از جمله بخش دانشجویی جشنواره بین‌المللی انسی راه پیدا کرد.

*** واقعا؟ چه جالب. چطور اولین کار شما به چنین جشنواره مهمی راه پیدا کرد؟**

دبیر جشنواره انسی آن سال به ایران آمده بود و در بنیاد سینمایی فارابی یک سری از کارها را دیده و خوشش آمده بود. او گفته بود انیمیشن‌های دانشجویان ایرانی بسیار از نظر تکنیک و موضوع متفاوت هستند و یک سری از کارها را خودش انتخاب کرد و در بخش چشم‌انداز دانشجویی جشنواره انسی نمایش داد که یکی از آن‌ها، انیمیشن من بود.

*** شما جزو نسلی هستید که ساخت انیمیشن دستی و سنتی را تجربه کرده‌اید. لحظه‌ای در ساخت آثارتان هست که برایتان فراموش نشدنی باشد؟**

بله برای نسل ما، ساخت انیمیشن خیلی خاطره‌انگیزتر بود. چون ما مثل بچه‌های نسل Z نبودیم که این‌قدر دیجیتالی هستند و به سرعت به نتیجه دست پیدا می‌کنند. ما تا قبل از آنکه نتیجه کارمان را روی مانیتور ببینیم، نمی‌توانستیم باورش کنیم، چون قبلش ناممکن به نظر می‌آمد. یادم می‌آید وقتی که با آقای عابدی روی انیمیشن «نقلی و بلورهای برف» کار می‌کردیم، اولین باری که تست بارش برف زدیم و روی مانیتور نتیجه کارم را دیدم، اشک ریختم. باورم نمی‌شد با چند خط و نقطه یک حرکت به وجود آورده‌ام. آن دوران کانون یک استودیوی تاریک داشت که فقط آنجا

پروین تجوید از کارگردانان زن پیشکسوت انیمیشن ایران است. او پس از تکمیل پایان‌نامه تحصیلی در سال ۱۳۷۲ در کانون با امور سینمایی این نهاد به همکاری پرداخت. کارنامه کاری‌اش پر از عناوین متفاوت انیمیشن است، اما بعد از این همه سال، او گلایه‌هایی دارد که اگر یک هنرمند باشید برایتان قابل درک است. تجوید از نبود مکانی مشخص برای نمایش آثار انیمیشن به ویژه انیمیشن‌های کوتاه صحبت می‌کند؛ چالش چندین ساله انیمیشن ایران! انیمیشن‌هایی که بعد از گذراندن تور جشنواره‌ای و گرفتن جوایز متعدد به آرشیو سازمان‌ها برمی‌گردند. تجوید می‌گوید دیگر گرفتن جایزه و حضور در جشنواره برایش هیجان‌انگیز نیست. او که اولین اثرش به جشنواره انسی فرانسه راه یافته است، بیشتر از هر چیزی برای زدودن ناامیدی امروز به مخاطب نیاز دارد نه مخاطب متخصص، بلکه مخاطب عام؛ کسی که انیمیشن‌هایش را فقط برای سرگرمی ببیند و نظر بدهد. با پروین تجوید درباره خاطراتش از ساخت اولین آثارش صحبت کردیم.

*** چطور وارد دنیای انیمیشن شدید؟**

سال ۱۳۶۱ به عنوان مربی نقاشی وارد کانون شدم. در کانون برای ما دوره‌هایی می‌گذاشتند که طی آن یکی، دو بار از تمام بخش‌های کانون پرورش فکری بازدید کردیم. یکی از بازدیدهای ما از واحد سینمایی بود. خدا رحمت کند آقای وجیه‌الله فردمقدم در آن زمان در حال فیلمبرداری یکی از کارهایش بود و من در همین بازدید به کارشان علاقه‌مند شدم و با ایشان ارتباط گرفتم. در آن دوران انیمیشن ایران هنرمندان زیادی نداشت. آقای نورالدین زرین‌کلک هم بودند، ولی علاقه من به انیمیشن از همان بازدید اتفاق افتاد تا اینکه در سال ۱۳۶۴ تصمیم گرفتم در این رشته تحصیل کنم. هم‌زمان با تحصیل در رشته انیمیشن با واحد سینمایی کانون هم شروع به کار کردم و با آقای محمدرضا عابدی به عنوان انیماتور و طراح شخصیت همکاری کردم.

*** اولین کاری را که کارگردانی کردید، به یاد دارید؟ می‌توانید قصه ساخت این کار را برایمان تعریف کنید؟**

سیزدهمین جشنواره بین‌المللی جوانان تهران

ساخت انیمیشن ارزششان در گروه تولید کمتر از کارگردان نیست مثل بازی فوتبال که فقط کاپیتان مطرح نیست و همه باید در کنار هم بدونند و همکاری کنند تا برنده شوند. شاید بزرگترین دلیل این مشکل محدودیت در نمایش کارها و شناخته شدن هنرمندان است. مثلاً وقتی یک طراح شخصیت در ۱۰ اثر متفاوت کارش دیده شود، به اندازه یک کارگردان یا تهیه کننده ارزشمندی خودش را در تولید احساس می کند و دیگر نیازی نمی بیند که جایگاهش را تغییر دهد. حوزه های رقابتی مثل جشنواره ها در این زمینه می توانند موثر باشند.

* باز هم فیلم می سازید؟

-در حال حاضر با تلویزیون کار نمی کنم. چندین بار خواسته اند ولی به دلایلی نخواستم که همکاری کنم، فقط ناظر کیفی آثارشان هستم. روی اشعار اسدالله شعبانی کار کرده ام و بعد هم آرم استیشن و کلیپ کوتاه میان برنامه کار کردم. یک انیمیشن کوتاه ۱۲ دقیقه ای برای خودم کار کردم. این انیمیشن برگرفته از داستان سهراب و گردآفرین شاهنامه فردوسی است. ولی آن را در هیچ جایی نمایش ندادم، چون خودم از آن راضی نیستم. فقط در محافل خصوصی نمایشش دادم که مورد استقبال قرار گرفت.

* چه آرزویی هست که هنوز برای شما به عنوان یک کارگردان انیمیشن محقق نشده است؟ دوست دارید باز هم کار کنید؟

-واقعیت این است که هنرمند برای کار کردن باید مستقل باشد. بسیاری از انیمیشن سازان در این سالها در این زمینه پیشرفت کرده اند و توانسته اند کارهای خودشان را بسازند، ولی منظور من فقط استقلال در ساختن کار مورد علاقه نیست. منظور من استقلال در نمایش آثار هم است. شما دوست دارید با مخاطب ارتباط بگیرید و ببینید که چه نظری درباره کار شما دارد، در حالی که در حوزه انیمیشن متأسفانه نمی توانیم جدای از سلیقه و رها از اعتقاد هرکاری را که دوست داریم، در معرض نمایش قرار دهیم. ارتباط ما با مخاطب قطع است و نمی توانیم نظر مخاطب را درباره آثارمان بدانیم. یک هنرمند، مثلاً یک نقاش، نقاشی می کشد که نقاشی اش دیده شود، نه فقط در یک جشنواره که هر دو سال یک بار برگزار می شود حضور پیدا کند و افراد محدودی کارش را ببینند. نمایشگاه های نقاشی در تمام طول سال در گالری های مختلف دایر هستند و هنرمند می تواند آثارش را در معرض مستقیم مخاطبش قرار دهد، اما انیمیشن های ما باید در صندوق خانه بمانند تا شانس بیاورند و در جایی نمایش داده شوند. این موضوع آدم را خسته می کند، دیگر انرژی برایتان نمی ماند. بعد از مدتی فکر می کنید که ساختن آثار جدید مثل آب در هاون کوبیدن است و اصلاً برای چه کسی این انیمیشن ها را تولید می کنید؟

می شد پس از گذراندن کلی پروسه، نتیجه کار را دید. بادم می آید اولین بار که تست حرکتی پایان نامه ام را دیدم، دلم می خواست بال در بیاورم. آن روزها مثل امروز نبود که بتوانیم نتیجه کار را همان لحظه روی مانیتور ببینیم، باید صبر می کردیم که بعد از فیلمبرداری به استودیوی چاپ برود، این پروسه دو هفته طول می کشید و بعد تبدیل به نسخه ای می شد که بتوانیم ببینیم.

* اگر امروز بخواهید به هنرمندان جوانی که می خواهند وارد عرصه انیمیشن شوند، توصیه ای کنید چه می گوئید؟ چطور می توانند جایگاهشان را در جهان انیمیشن پیدا کنند؟ می دانید که بیشتر فارغ التحصیلان رشته انیمیشن فقط می خواهند کارگردان شوند.

-خوشبختانه به دلیل دید بازی که جوانان امروزی دارند و به دلیل دسترسی مستقیم به فضای مجازی و اطلاعات، راه های بیشتری برای یادگیری هنر انیمیشن پیش روی آنهاست. در دورانی که من شروع به کار کردم، انیمیشن بسیار نپا بود و هنوز جز چند نفری، کسی این کار را انجام نداده بود. در حال حاضر در تمام دنیا انیمیشن به عنوان هنر مستقل و گروهی شناخته می شود که تک تک اعضای گروه در ساخت آن انیمیشن به اندازه کارگردان موثر هستند. فکر می کنم پررنگ شدن نقش کارگردان در کشور ما اتفاق افتاده است، در حالی که هرکدام از عوامل دیگر

فرهاد فلاح:

برای انتقال پیام باید مجزبه تکنیک بود

کم است. در این شرایط نهادهایی که مسئولیت پرداختن به مسائل دینی را دارند باید به این شکاف بپردازند و با حمایت مالی مانند یک پل عمل کنند که فیلمساز و مخاطب بتوانند هر دو منفعت ببرند؛ یک طرف به عنوان تولیدکننده و یک طرف به عنوان مصرف کننده آثار دینی.

البته در سال‌های اخیر شاهد آثار بسیار حرفه‌ای مانند «فیلشاه»، «بچه زرنگ»، «شاهزاده روم» و... از سینمای انیمیشن ایران بودیم که اتفاقاً پرفروش و پرمخاطب بودند و به مسائل دینی نیز پرداخته بودند و این پرداخت را در لایه زیرین و البته نهایی به مخاطب ارائه می‌کردند. این آثار اگر مورد استقبال قرار گرفتند به دلیل فیلمنامه، طراحی سناریوی حرفه‌ای، پرداخت غیرمستقیم به سوره‌های دینی و ظرافت‌های روایی بود؛ نکته‌ای که ما در بین آثار بخش دینی جشنواره کمتر شاهد آن بودیم.

همچنین معتقدم جشنواره پویانمایی تهران باید توجه خود را بیشتر به حوزه کودکان و نوجوانان معطوف کند و صرفاً متمرکز بر نگاه هنری نباشد تا بتوان این رویداد دوسالانه را یک اتفاق در حوزه کودک و نوجوان قلمداد کرد.

فیلم‌هایی که ما در هیات داوران بررسی کردیم، آثاری بودند که به ارزش‌های دینی و انقلاب اسلامی می‌پرداختند ولی متأسفانه ضعیف بودند. این ضعف نشان می‌دهد که نهادهای فرهنگی و هنری نتوانسته‌اند برای پرداختن به مسائل دینی و ارزش‌های انقلاب اسلامی به خوبی ورود کنند و در آثاری که ما در این بخش بررسی کردیم، عموماً نظرات شخصی و سلیقه افراد دخیل بود و نظرات کارشناسانه و اصولی کمتر در بین آنها وجود داشت.

من در دوره‌های قبلی جشنواره پویانمایی تهران به عنوان داور حضور نداشتم ولی طی گفت‌وگو با همکارانمان در دوره‌های قبل، متوجه این نکته شدم که عموماً آثار کوتاه در مقایسه با آثار بلند، ویژه‌تر هستند و دوره‌های پیش نیز آثار ویژه‌ای در بخش دینی در جشنواره پویانمایی شاهد نبودیم که هر دو نکته نیاز به یک بازنگری در بین مسئولان و مدیران فرهنگی و هنری در عرصه تولید انیمیشن دارد.

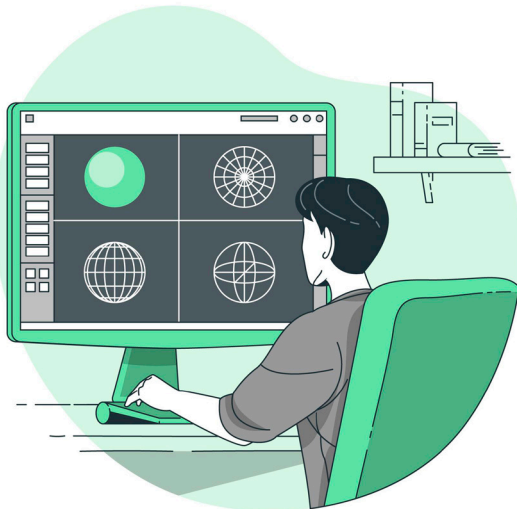
تنها یک اثر بلند به بخش دینی راه پیدا کرده بود که از منظر تکنیکی برجستگی‌هایی داشت، اما از جنبه فیلمنامه، خط روایت و داستان مشکلاتی داشت ولی آثار کوتاه از انسجام روایت بهتری به همراه شرایط کیفی برخوردار بودند.

اختلاف‌هایی در نوع نگاه به آثار دینی وجود دارد و مثلاً برخی مسائل اخلاقی و انسانی را جزو آثار دینی می‌دانند و برخی هم پرداختن و اشاره مستقیم به یک مسأله دینی، یک ارزش انقلابی و یک رویداد تاریخی را معیار انتخاب آثار دینی می‌دانند. ما هم در داوری به مولفه‌هایی چون تکنیک و محتوا پرداختیم، زیرا یک اثر دینی مستلزم ارائه و انتقال یک پیام است و برای انتقال پیام باید مجزبه به تکنیک و فرم بود و همچنین از روایت و پرداخت درست قصه نیز استفاده کرد که این دو مسأله در کنار هم معیار اصلی ما برای داوری آثار بود.

از دیگر مسائل مهم در تولید، اقتصاد انیمیشن است. بازگشت سرمایه در سینمای انیمیشن بسیار مهم است و کمتر کسی به سمت تولید آثاری می‌رود که احتمال بازگشت سرمایه در آن‌ها

داور دینی

حامد کاتبی:

آثار دینی با جریان فعلی سینمای انیمیشن ایران همگام شوند

به عنوان مشوق و موتور محرک عمل می‌کرد و آرزوی من گرفتن جایزه از این جشنواره بود، در نهایت توانستم از جشنواره فیلم فجر سیمرغ دریافت کنم ولی متأسفانه هنوز به آرزویم برای گرفتن جایزه از جشنواره پویانمایی دست نیافته‌ام.

هر دو سال، مسافرت من از شهر مشهد به تهران برای حضور در این جشنواره قطعی بود. جشنواره پویانمایی تهران برای اهالی سینمای انیمیشن، زمینه‌ای برای آموزش، تماشای آخرین دستاوردهای سینمایی در ایران و جهان، ارتباط کاری و شکل‌گیری همکاری‌های جدید، ارتباط مستقیم با استادان، کارشناسان و مخاطبان و... ایجاد می‌کند که شاید نتوان در فضای دیگری به آن دست پیدا کرد و محل بسیار خوبی برای آموزش است.

اهمیت جشنواره پویانمایی تهران بسیار ویژه است و تلاش مسئولان این جشنواره برای رسیدن به اوج شور و هیجانی که در سال‌های قبل از کرونا با آن مواجه بودیم، قابل رویت است، اما با توجه به گران شدن فیلمسازی به ویژه در سینمای انیمیشن، فیلمسازان و اهالی سینمای انیمیشن کمتر به سمت تولید حرکت می‌کنند و بیشتر به سمت تخصص‌گرایی پیدا کرده‌اند که بتوانند به عنوان مثال متخصص یک بخش خاص در سینمای انیمیشن شوند تا امکان همکاری با کمپانی‌های بزرگ دنیا را هم پیدا کنند که این نکته می‌تواند یک زنگ خطر باشد. پیشنهاد می‌کنم نهادهای سینمایی و حمایتی دامنه حمایت‌های مالی خود را برای تولید انیمیشن افزایش داده و اجازه دهند اقتصاد این نوع سینما در ایران به گردش بیفتد و چه جایی مناسب‌تر از جشنواره پویانمایی تهران برای کشف استعداد و سرمایه‌گذاری روی فیلمسازها.

با توجه به اهمیت بخش دینی در جشنواره پویانمایی تهران، آثار نتوانستند به طور کلی نظر هیات داوران را جلب کنند. با وجود سیر صعودی سینمای انیمیشن در ایران آثار این بخش نتوانسته بودند همگام با این جریان از نظر کیفی رشد قابل قبولی داشته باشند. آثار

با کیفیت این دوره در بخش دینی انگشت‌شمار هستند و این شرایط داوری را برای ما سخت کرده بود.

در این بخش تنها یک اثر بلند حضور داشت و باقی آثار انیمیشن‌های کوتاه بودند. درباره تنها اثر بلند بخش دینی باید بگویم که قطعاً تلاش و زحمات تیم تولید با توجه به سختی‌هایی که ساخت یک انیمیشن بلند دارد، قابل قدرانی است، اما با این وجود انتظارات از این اثر برآورده نشده بود و معیارهایی که برای جذب مخاطب نیاز است که بتواند در گیشه هم پرمخاطب باشد، در آن کمتر دیده می‌شد.

متأسفانه آثار این بخش نتوانسته‌اند مخاطب را به خوبی بشناسند و در مسیر این شناخت نیازهای سینمایی او را برآورده کنند.

کیفیت، مخاطب و نوع روایت و داستان، سه ضلعی بود که در داوری آثار مدنظر داشتیم و با توجه به پیش‌زمینه‌ای که خودم در تولید آثار دینی داشته‌ام و ضعف و قوت‌هایی که توسط کارشناسان و منتقدان به من ارائه شده بود، نگاه من نسبت به آثار دینی کمی ساختارمندتر شده است.

اگر در قبال آثاری که در بخش دینی هستند، سخت‌گیرانه عمل کردیم، به دلیل سطح کیفیتی است که در سال‌های اخیر از آثار ایرانی دیده‌ایم و این مساله باعث شده است کارشناسان و مخاطبان متوقع شوند تا تمام آثار پویانمایی یک سطح استاندارد قابل قبولی داشته باشند، البته لازم به ذکر است که آثار بخش دینی در فرم تولید، D۲ و D۳ بودن، زمان‌بندی و مهارت‌های انیمیشن‌سازی بسیار متنوع بودند و عمده ضعف‌ها به نوع روایت و داستان برمی‌گشت.

سال ۱۳۸۰ که فعالیتیم را آغاز کردم، دوسالانه پویانمایی تهران

رامتین شهبازی:

فیلم‌های کوتاه انیمیشن در ایران پیشرو هستند

رشته انیمیشن در دانشگاه‌هایی مثل هنر، سوره، صداوسیما و تهران جزو رشته‌های پویا و خیلی خوب است. طوری که من این دانشگاه‌ها را رصد کردم، دانشجویان آنها به ویژه در کارهای عملی فعالند و این مقوله حتی بیشتر از فعالیت‌های تئوریک به چشم می‌آید. از لحاظ تئوری هم دانشگاه‌ها تلاش خودشان را می‌کنند که بتوانند علوم و مسائل جدید انیمیشن و مطالعات مربوط به انیمیشن را به درستی آموزش دهند. من تعامل بین سینمای انیمیشن ایران با دانشگاه‌ها را خوب ارزیابی می‌کنم و از این رو معتقدم برگزاری جشنواره پویانمایی نباید فقط به روزهای برگزاری محدود شود چون دانشگاه‌ها برنامه‌های خودشان همانند هفته‌های انیمیشن را نیز دارند.

فیلم‌های جشنواره می‌تواند نوبت به نوبت در هفته‌های انیمیشن به نمایش درآید و با نمایش دادن و نقد و بررسی آنهاست که می‌توانیم پی ببریم چه اتفاقی در زمینه کلی سینمای انیمیشن می‌افتد.

به عنوان یک شخص حقیقی و نه به عنوان عضو هیات داوران و یک جمع حقوقی می‌توانم درباره جشنواره امسال بگویم، چیزی که بسیار مورد توجه قرار گرفت، تکنیک‌های به کار رفته و تنوع داستانی فیلمنامه‌ها بود؛ هرچند از نظر من فیلمنامه‌ها نیاز به بازنگری دارد یعنی جوانان باید وقت بیشتری روی فیلمنامه بگذارند. جوانان فکر می‌کنند همه چیز تکنیک است و از آنجایی که مهارت‌های تکنیکی را خیلی عالی یاد می‌گیرند، برای بخش فیلمنامه وقت کمتری می‌گذارند. از نظر من باید روی فیلمنامه‌های مناسب سینمای انیمیشن پرداخت بهتری انجام شود تا بتوانیم به یک نگاه پالوده‌تر دست پیدا کنیم.

انیمیشن جزو هنرهایی است که تولید در آن هزینه گزافی دارد، از این رو اگر نهادهای دولتی وارد این ماجرا نشوند و تاثیر خودشان را به لحاظ اقتصادی نگذارند، ممکن است بسیاری از این فیلم‌ها تولید نشود. از نظر من، کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان، حوزه هنری و نهادهای دیگر باید به این عرصه ورود کنند ولی فقط نقش یک حامی اقتصادی را ایفا کنند و دست هنرمندان را باز بگذارند. اگر قدری دست هنرمندان را باز بگذارند، آنها می‌توانند خلاقیت به خرج دهند و آثار خودشان را ارائه دهند تا هم کانون یا هر نهاد دیگر به تولید بیشتر انیمیشن دست پیدا کند و هم اینکه انیمیشن‌سازان دغدغه مالی نداشته باشند.

هر جشنواره‌ای در هر زمینه‌ای مثل فیلم، تئاتر، موسیقی، هنرهای تجسمی و حتی انیمیشن، محلی برای عرضه و ارائه آثار آن حوزه است یعنی یک جشنواره فیلم، کلکسیونی از فیلم‌هایی است که در طول سال تولید شده‌اند. این گردآوری فارغ از این است که مثلا کانون به عنوان متولی یک

داور دانشجویی

جشنواره، خودش انیمیشنی تولید کرده باشد یا نه.

جشنواره پویانمایی تهران، چه در زمان فعالیت من در حوزه مطبوعات و چه در زمان ورود من به فضای دانشگاهی، همیشه جشنواره‌ای بوده که با احترام از آن یاد می‌شده است، علاوه بر اینکه سابقه فرهنگی خیلی خوبی هم دارد. به یاد دارم در دوره‌های ابتدایی جشنواره و در دهه ۸۰، برخی منتقدان درجه یک که آثار سینمایی را پیگیری نمی‌کردند، در عوض پیگیر جشنواره پویانمایی بودند چون اعتقاد داشتند هم در سینمای پویانمایی و هم در این جشنواره اتفاقات خوبی می‌افتد و قابل پیگیری است. بنابراین می‌توان گفت که این جشنواره توانسته است تاثیر مثبتی بگذارد.

امروزه سینمای انیمیشن ایران و به ویژه فیلم‌های کوتاه انیمیشن بسیار درجه یک ظاهر شده‌اند و حتی توانسته‌اند در سطح دنیا حرفی برای گفتن داشته باشند ولی در حوزه فیلم بلند انیمیشن چه در بخش هنری و چه تجاری، نتوانسته‌ایم توفیقی که در انیمیشن کوتاه داشته‌ایم، به دست آوریم که شاید دلیلش این باشد که هزینه ساخت انیمیشن، گران تمام می‌شود و ما هیچ وقت نتوانسته‌ایم مخاطب‌سازی درستی انجام دهیم، هرچند به تازگی اقداماتی صورت گرفته که نوباست و باید پیگیری شود تا پیشرفت حاصل شود.

امسال در چهل و دومین دوره جشنواره فیلم فجر شاهد حضور چهار انیمیشن بلند بودیم که از نظر من کیفیت پایینی داشتند، به حدی که قابلیت رقابت با آثار تولید شده و اکران شده در دو سال گذشته سینمای انیمیشن ایران را نداشتند. پس لازم است روی این موضوع کار کنیم، چون هنوز در ابتدای راهیم. در حال حاضر، تجهیزات نوین و دیجیتال سینمایی امکاناتی را برای ما به وجود آورده که می‌توانیم از این امکانات در راستای حفظ و گسترش انیمیشن یاری بگیریم.

بهرام عظیمی:

جشنواره پویانمایی تهران بهترین جا برای دیده شدن است

که از انیمیشن هم در آنها استفاده می‌شود، برخی دیگر به حوزه جلوه‌های بصری ورود کنند و تعدادی دیگر تا همیشه به ساخت همین فیلم‌های کوتاه ادامه دهند، ولی دیده شدن در این جشنواره خیلی مهم است.

دوسالانه پویانمایی تهران به این دلیل صاحب چنین جایگاه ویژه‌ای است که هم به طور منظم برگزار می‌شود و هم بسیاری از بزرگان انیمیشن جهان در آن شرکت می‌کنند، از این رو کلاس این جشنواره بسیار بالاتر از دیگر جشنواره‌های انیمیشن در دنیاست.

من بیش از صد جایزه دارم ولی چهار جایزه در ذهنم مانده است و هنوز لحظه گرفتن آن جایزه‌ها روی سن را به یاد دارم که یکی از آنها همین دوسالانه پویانمایی تهران بود. جایزه گرفتن در دوسالانه انیمیشن مسئولیت انیمیشن‌ساز را بیشتر می‌کند چون به چشم می‌آید، از این رو همه دوست دارند ببینند برای اثر بعدی شما چه اتفاقی می‌افتد و چقدر در کارتان پیشرفت کرده‌اید.

همچنین، جایزه گرفتن در جشنواره روی هنرمند فشار مضاعفی می‌آورد که بیشتر کار کند تا بتواند خودش را بیشتر تثبیت کند و نشان دهد که گرفتن جایزه فلان بخش از جشنواره حقش بوده است. یکی از چیزهایی که فیلم‌های کوتاه انیمیشن چوب آن را می‌خورند، مضمون اثر است.

در آثار دانشجویی کانون هم بخشی از فیلم‌ها اسم خاصی داشت و موقعی که فیلم تمام می‌شد، قصه را متوجه می‌شدی و خیلی لذت بخش بود که داستان را درک کرده‌ای. البته در فیلم‌هایی که در این دوره دیدیم، فقط چند اثر داستان مشخصی نداشت. حقیقت این است که می‌توانید یک داستان شخصی را با دیدگاه خودتان در انیمیشن روایت کنید به شرط اینکه در انتها مخاطب بفهمد که داستان از کجا به کجا رسید و این برایش جالب توجه باشد که فیلم‌ساز به چه موضوع جالبی اشاره کرده است. می‌توانید یک موضوع ساده را از دیدگاه خودتان پیش ببرید، مثلاً چند سال است که در فضای مجازی شخصی خودم در اینستاگرام خاطره تعریف می‌کنم؛ خاطره‌ای از اتفاق خیلی ساده‌ای که برآیم افتاده و ممکن است مشابه آن برای دیگران هم اتفاق افتاده باشد یا آن را شنیده باشند.

در کشور ما آنچه که زیاد است، جشنواره است. الان جشنواره فیلمی نیست که آثار انیمیشن در آن حضور نداشته باشد یا حتی بخش انیمیشن نداشته باشد، اما با این وجود، جشنواره بین‌المللی پویانمایی تهران اتفاق بزرگی برای کشور ماست.

در دوره‌های گذشته به عنوان داور بخش ملی و هیات انتخاب حضور داشتم اما امسال نخستین بار است که به دعوت محمدرضا کریمی صارمی به عنوان داور بخش دانشجویی در جشنواره پویانمایی تهران هستم.

معمولاً آثار دانشجویی شاخصه‌هایی دارند که مشخص

می‌کند این آثار دانشجویی هستند، اما وقتی تعداد زیادی از آثار بخش دانشجویی سیزدهمین جشنواره پویانمایی تهران را دیدم، با خودم گفتم مگر می‌شود این آثار دانشجویی باشد؟! حتی اگر برخی آثار تیتراژ نداشت، می‌گفتم اینها مربوط به بخش مسابقه بین‌الملل است.

به قدری بچه‌ها پیشرفت داشته‌اند، کارشان خوب است و یک سری از اصول انیمیشن‌سازی را درست رعایت می‌کنند که آدم متحیر می‌شود، اما برخی از آثار همچنان مشکلاتی داشت، به عنوان مثال می‌توان به افکت‌گذاری و دوبله اشاره کرد. در موضوع دوبله، اکثراً به این صورت است که کاراکترها دیالوگ ندارند و حرف نمی‌زنند، ولی حس و حال دارند. یعنی معمولاً خود کارگردان یا یک شخص دیگر، پشت میکروفون می‌نشیند و وقتی کاراکتر راه می‌رود، آنها صدای متناسب با آن از خودشان درمی‌آورند یا وقتی به زمین می‌خورد، همینطور، اما اینها هنوز به شکل ابتدایی انجام می‌شود.

دانشجویان باید در بخش صداگذاری و دوبله حرفه‌ای عمل کنند، بنابراین نیاز است که از یک صداپیشه یا دوبلوری که کمی حرفه‌ای است، کمک بگیرند.

در حوزه موسیقی و افکت هم یک سری از دانشجویان هستند که یا زیاده‌روی یا خیلی کم‌کاری می‌کنند. پس اگر بخواهم یک جمله راجع به انیمیشن‌های دانشجویی بگویم، این است که بچه‌ها از نظر تصویر، تایمینگ، شخصیت‌سازی، رنگ و رو و هر چیزی که مربوط به تصویر است، خیلی پیشرفت داشته‌اند، اما هنوز در بخش صدا، افکت، موسیقی و دوبله ضعف دارند.

از بین کسانی که آثارشان را در این جشنواره دیدم، در آینده ممکن است عده‌ای به سراغ ساخت آثار سینمایی بروند، یک عده از آنها به گروه‌های سینمایی بپیوندند، تعدادی از آنها به سراغ آثار رئالی بروند

داور دانشجویی

حامد علامتی مدیرعامل کانون:

تصدی‌گری نمی‌کنیم

حامد علامتی مدیرعامل کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان در دومین روز سیزدهمین جشنواره بین‌المللی پویانمایی تهران به مرکز آفرینش‌های فرهنگی هنری کانون آمد و از روند برگزاری جشنواره و هشتمین بازار ملی پویانمایی تهران بازدید کرد. وی در این بازدید درباره فعالیت‌های کانون و برنامه‌های پیش‌روی آن توضیح داد: اولویت کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان تولی‌گری است، نه تصدی‌گری؛ این به این معنا است که تصدی‌گری خود را به حداقل می‌رساند و قصد دارد با نهادهای تخصصی دولتی و غیر دولتی مختلفی در راستای سیاست‌های خود فعالیت کند، به عنوان مثال در چهل و دومین جشنواره فیلم فجر فیلم سینمایی «باغ کیانوش» را داشتیم که در همکاری کانون با باشگاه فیلم سوره تولید شد و نظر مثبت کارشناسان و منتقدان را با خود همراه کرد.

به گفته وی، کانون در تولید «باغ کیانوش» حمایت کرد و فیلمسازان انقلابی، جوان و کاراولی خوش درخشیدند. مدیرعامل کانون با تاکید بر نگارش و انتشار کتاب‌های متنوع و متعدد برای کودکان و نوجوانان، درباره آثار سینمایی کانون گفت: درباره «بچه زرنگ» هم کانون کاملاً پای کار یک گروه متخصص و فنی به نام هنرپویا ایستاد و در مورد فیلم سینمایی «ظاهر» هم از جوانان حمایت کردیم تا یک اثر خوب برای کودکان و نوجوانان بسازند.

علامتی درباره تولیدات مستقل کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان مطرح کرد: حمایت از آثار سینمایی به این معنا نیست که کانون به تنهایی به تولید آثار سینمایی نمی‌پردازد، بلکه تولیدات کانون فاخر و درجه یک هستند، به عنوان مثال زمانی که «بچه زرنگ» در گیشه موفق می‌شود، سطح کیفی آثار کانون نمایان می‌شود. کانون سعی دارد همان‌طور که در مراکز خود به کشف استعداد کودکان و نوجوانان می‌پردازد، در لایه‌های میانی و گروه‌های متخصص نیز به کشف استعداد، استفاده از ظرفیت‌های تخصصی و حمایت از هنرمندان انقلابی بپردازد و از فضای حاکم بر تولید آثار سینمایی در تولید آثار در حوزه کودک و نوجوان بهره‌مند شود.

وی با ذکر این نکته که ظرفیت تولید در کانون مانند تمام نهادها محدودیت دارد و برای افزایش سطح کمی و کیفی آثار باید به همکاری و حمایت از فیلمسازان پرداخت، ادامه داد: در دیگر بخش‌ها هم به همین شکل عمل می‌کنیم. کانون قطعاً

جزو بزرگ‌ترین انتشارات‌های حوزه کودک و نوجوان است، اما برای تجهیز کتابخانه‌های کانون از کتاب‌های تخصصی بالغ بر ۶۰ انتشارات حوزه کودک و نوجوان استفاده و حمایت می‌کنیم. مدیرعامل کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان سپس مساله غزه، کودکان، ظلم‌ستیزی و شناساندن ماهیت اسرائیل را یکی از مهم‌ترین سیاست‌های این دوره از جشنواره دانست و مطرح کرد: امروز بزرگ‌ترین نسل‌کشی تاریخ در حال رخ دادن است و بیش از ۱۳ هزار کودک تاکنون در ۱۵۰ روز کشته و بیش از ۱۷ هزار کودک آواره شده‌اند. کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان وظیفه دارد به عنوان متولی هنری به تولید اثر و نشان دادن مظلومیت این بزرگ‌ترین مظلومان جهان اقدام کند و همان‌طور که می‌دانید، روش روایت کانون، انیمیشن و فیلم سینمایی است.

در پایان علامتی درباره سیاست‌های دوره بعدی جشنواره پویانمایی تهران تصریح کرد: در دوره بعدی جشنواره، حتماً باید در تمامی مسائل، از جمله انتخاب آثار، برگزاری کارگاه‌ها و...، تخصصی‌تر عمل کنیم. همچنین قصد داریم در حوزه ایدئولوژی روی مسائل اساسی جهان اسلام سرمایه‌گذاری کنیم. معتقدم امروز جامعه انیمیشن ما از نظر فنی و تکنیکی در سطح بالایی قرار دارد، اما از نظر محتوایی و ایدئولوژی هنوز ضعیف است.

جشنواره در قاب تصویر

خاطره‌بازی با ۱۲ دوره جشنواره و یادی از رفتگان

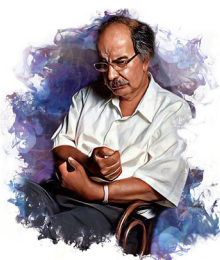
عکس‌های سیاه و سفید می‌شوند. یکی از این بازدیدکنندگان که دانشجوی رشته انیمیشن است درباره حضورش در این بخش از جشنواره و تماشای عکس‌های استادان حوزه انیمیشن و ادوار گذشته جشنواره پویانمایی اظهار کرد: دیدن این عکس‌ها و تماشای شور و هیجان جشنواره پویانمایی در سال‌های قبل بسیار برایم جالب است.

وی افزود: فکر می‌کنم این شور و هیاهو که در دوره‌های قبل جشنواره پویانمایی وجود داشته به جشنواره‌های آینده و نسل بعدی انیماتورها انتقال پیدا کرده است. دیدن عکس‌های استادانی چون اکبر عالمی و وحید نصیریان نیز ناراحت‌کننده زیرا دیگر کنار ما نیستند.

اما بهنام سامیان هنرمند عکاسی که نمایشگاه «نما نگار» را تدوین و کیوریتوری کرده است، در این باره گفت: نمایشگاه مروری بر دوازده دوره گذشته جشنواره بین‌المللی پویانمایی تهران را در

این روزها وقتی وارد مرکز آفرینش‌های فرهنگی هنری کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان می‌شوید، نمایشگاهی خاطره‌انگیز از ادوار گذشته دوسالانه پویانمایی تهران با عنوان «نما نگار» را می‌توانید مشاهده کنید که شامل عکس‌هایی از داوران ایرانی و خارجی و برگزیدگان جشنواره‌های گذشته و همچنین عکس‌هایی از شور و هیجان جوانان علاقمندی است که در سال‌های مختلف در این رویداد بزرگ انیمیشن حضور داشته‌اند.

همچنین، در کنار این نمایشگاه می‌توانید عکس‌های طراحی شده دیجیتال از هنرمندان، انیماتورها و مسئولان در گذشته سال‌های متمادی جشنواره پویانمایی شامل اکبر عالمی، وحید نصیریان، مهدی مقدم، امیرحسین ندایی، مهدی امامی، وحید نصیریان، مهدی سماکار و اسفندیار احمدیه را تماشا کنید. این نمایشگاه، بازدیدکنندگانی نیز دارد که عموماً جذب

کرد: در نهمین دوره جشنواره بین‌المللی پویانمایی تهران، الکساندر پتروف انیماتور روسی نیز حضور داشت که حضورش جشنواره را تحت تأثیر قرار داد و جوانان علاقمند بسیاری را جذب کرد به همین دلیل عکس‌های یادگاری بسیاری نیز از او با نوجوانان و جوانان و شور و هیجان آنها ثبت شد. وی در پایان گفت: علاوه بر عکس‌های نوستالژی ادوار گذشته جشنواره، هشت تابلو از هنرمندانی که در بین ما نیستند به نمایش گذاشتیم که با تکنیک عکس دیجیتال چاپ شده‌اند. عکس‌های ادوار گذشته جشنواره بین‌المللی پویانمایی تهران نیز به دلیل اینکه تداعی‌کننده خاطرات و نشان و حال و هوای گذشته باشد، به صورت سیاه و سفید چاپ شده‌اند. پیشنهاد ما به شما این است که اگر به جشنواره سر می‌زنید حتماً به این بخش نمایشگاهی هم بروید و با کمک عکس‌ها سفری به گذشته‌ها داشته باشید.

قالب ۱۲ تابلوی عکس‌های کلاژ شده داریم. هر تابلو نیز متشکل از حدود ۲۰ الی ۲۵ فریم عکس منتخب از هر دوره جشنواره پویانمایی تهران است که عکس‌هایی از برگزیدگان و حال و هوای جشنواره از تولید تا برگزاری جشنواره را به مخاطب نشان می‌دهد. وی با اشاره به این‌که عکس‌های کلاژ شده حدود ۲۵۰ فریم است، توضیح داد: دوره اول تا چهارم جشنواره پویانمایی تهران عکس‌ها آنالوگ بودند و نکاتیوها را اسکن کردیم و عکس‌ها را با توجه به ویژگی‌هایی که مناسب‌تر دیدیم به همراه همکارم شیوا بخشی انتخاب کردیم. در دوره‌هایی که عکس‌های جشنواره آنالوگ بودند، طبیعتاً تعداد عکس‌ها زیاد نبود و انتخاب‌ها زمان کمتری گرفت اما از دوره چهارم تاکنون که عکس‌ها دیجیتال هستند تعداد زیادی فریم داشتیم (حداقل ۲ هزار فریم در هر دوره) که منتخبی از آنها را برگزیدیم. سامیان با ذکر خاطره‌ای از دوره نهم جشنواره پویانمایی بیان

رقابت در این بازار جدی است

مالی تبدیل شده‌اند. مدیرعامل یک شرکت خصوصی درباره تجربه شخصی‌اش از حضور در بازار انیمیشن روسیه با توصیف غرفه‌های عظیم شرکت‌های ترکیه‌ای که با معماری و طراحی واحد در آنجا حضور پیدا کرده بودند، از نهادی صحبت کرد که در این کشور وظیفه بازاریابی و تجاری‌سازی محصولات را دارد و توانسته با سیاستی آینده‌نگرانه پس از تحریم روسیه توسط کشورهای غربی، بازار محتوایی آن کشور را در اختیار بگیرد و باعث سرازیر شدن سرمایه به حوزه انیمیشن خود شود.

از اتفاقات جالب در بازار این دوره رقابت غرفه‌های دانشگاهی برای معرفی انجمن‌های انیمیشن خود با روش‌های خلاقانه است مانند دانشگاه هنر و معماری پارس که با در اختیار گذاشتن امکانات طراحی دیجیتال به مخاطبان، آنها را وارد رقابت شیرینی برای طراحی کاراکتر می‌کند و در آخر نیز برنده با انتخاب بازدیدکننده‌ها مشخص می‌شود. همچنین یکی دیگر از غرفه‌ها با به نمایش گذاشتن دستگاه فانوس جادویی (Magic Lantern) بازدیدکننده‌های بسیاری را به خود جذب می‌کند. در نزدیکی راهروی منتهی به کارگاه‌ها میز دایره‌ای کوچکی قرار داد که گروه پادکستی «آنا تومیک» شامل جوانانی پرانرژی اقدام به مصاحبه با بازدیدکننده‌ها و غرفه‌داران کرده و روزانه یک شماره از ویژه‌نامه پادکستان را منتشر می‌کنند.

در بخش بازار سیزدهمین جشنواره پویانمایی تهران، انجمن آسیا ایران، مرکز گسترش سینمای مستند، تجربی و پویانمایی، گروه سینمایی هنر و تجربه، موسسه فرهنگی هنری ناجی هنر، دانشگاه تهران، دانشگاه هنر، دانشگاه صداوسیما، دانشگاه تربیت مدرس، گروه انیمیشن دانشکده هنر دانشگاه سوره، دانشگاه هنر پارس، شرکت گنبد کبود، گروه هنر پویا، کارخانه تولید صنایع سرگرمی مهوا، شرکت دامامدیا، استودیو کهکشان، رویای تصویر پویا، شمس، استودیو استاپ موشن خاک، ام اس تی موشن، استودیو دشت پارسه، نیو استودیو، شرکت آرتامن، شرکت آراستاپ موشن، شرکت رایمون مدیا، شرکت بازرگانی رایان فردا رخشان، شرکت انیمیشن‌سازی لومینوس و مجله علمی ترویجی سینما و انیمیشن ایران ذهن حضور دارند.

هشتمین بازار ملی پویانمایی تهران از ساعت ۱۴ روز ۱۳ اسفند در سالن تیمچه مرکز آفرینش‌های فرهنگی هنری کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان آغاز به کار کرده است. در این دوره از بازار، ۱۶ کارگاه با محورهای مانند آشنایی با بازاریابی انیمیشن، تکنیک‌های ساخت و طراحی کاراکتر، خلق فضای خلاق و... برگزار می‌شود؛ کارگاه‌هایی که تا به امروز مخاطبانی فراتر از انتظار داشته‌اند، به صورتی که در بعضی از آنها عده‌ای از شرکت‌کنندگان به دلیل پر بودن صندلی‌ها روی زمین نشسته بودند. این استقبال به نظر نگارنده از پویایی بازاری خبر می‌دهد که با همه مشکلات توانسته فضای جذابی برای شرکت‌های کوچک و بزرگ، جوانان مستعد و هنرمند و همچنین علاقه‌مندان به حوزه پویانمایی ایجاد کند.

در همان ابتدای ورود به بازار متوجه هیاهو و شور جوانانی می‌شوید که بازدید را از غرفه‌های دانشگاهی و احتمالاً دیدار با دوستانشان آغاز می‌کنند و کم‌کم سراغ غرفه‌های تجاری و شناخت شرکت‌های شرکت‌کننده می‌روند تا احتمال همکاری با آنها را ارزیابی و احیاناً فرم همکاری پر کنند. مرکز گسترش سینمای مستند، تجربی و پویانمایی، گروه سینمایی هنر و تجربه، استودیو کهکشان از جمله شرکت‌هایی هستند که در بازار این دوره یکی از اولویت‌های خود را شناخت و جذب نیروهای مستعد قرار داده‌اند.

اگر پای درد دل شرکت‌ها، خصوصاً شرکت‌های خصوصی بنشینیم سر فصل بزرگترین دغدغه‌هایشان تغییر نگاه حاکمیتی نسبت به انیمیشن به عنوان یک مساله استراتژیک است؛ موضوعی که می‌تواند نقش پیش‌برنده‌ای برای تولید محتوایی با کیفیت جهانی و در پس آن اصلاح چرخه درآمدزایی و اشتغال‌آفرینی در حوزه‌های مختلف ایجاد کند، مانند تولید محصولات جانبی انیمیشن اعم از عروسک، البسه، لوازم التحریر، بازی‌های کامپیوتری و... که امروزه حتی به قسمت اصلی درآمد زایی شرکت‌های بزرگ انیمیشن دنیا بدل شده است. از دیگر نگرانی‌های این شرکت‌ها مهاجرت نیروهای مستعد بود. اتفاقی که مقصدش دیگر تنها اروپای غربی و آمریکای شمالی نیست، بلکه با سرمایه‌گذاری گسترده کشورهایی مانند ترکیه و هند، آنها نیز به مقصدی جذاب از نظر

Is it possible not to stand by the children?

What importance does it have which political or ideological side you stand on when the feet of children and their hardships are in the midst... these days when children in Palestine are being killed, becoming homeless, losing their families, getting injured, remaining hungry, in pain, can you turn away from children? Can you ignore their cries, they must live, their laughter must be loud. They shouldn't suffer...

These days, the thirteenth biennial Tehran Animation Festival is taking place; a festival that children love and can you not be concerned about children, be it Iranian or Palestinian. Can we ignore the wounds of any child anywhere in the world? These days when

the Tehran Animation Festival is being held at the Center for the Intellectual Development of Children and Adolescents, can our hearts not be with the children of Sistan and Baluchestan who have lost their homes and belongings due to the floods. Can we not feel the pain of their lost dreams...

Oh, how much our hearts ache for you. Of course, we will not forget that we should reach out to help you. Know that we will not leave you alone. Sistan and Baluchestan and all of you dear people are a part of Iran. Iran will not leave its fragmented body alone. Precious children of the world; from east to west, from north to south. Your place here is empty before us and our hearts beat for you. We will not forget you...

آموزش انیمیشن برای هنرستان‌ها در کارگاه «بالدیس»

کارگاه آموزشی انیمیشن «بالدیس» به همت کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان و با طراحی و وحید گلستان در جریان برگزاری سیزدهمین جشنواره بین‌المللی پویانمایی تهران، در روزهای ۱۴، ۱۵ و ۱۶ اسفندماه در سکوی شاد برگزار می‌شود.

همچنین یکی از اتفاقات سیزدهمین جشنواره بین‌المللی پویانمایی تهران برگزاری نشست‌های تخصصی برای هنرجویان هنرستان‌های انیمیشن سراسر کشور است که توسط وحید گلستان طراحی شده است.

این کارگاه‌ها و نشست‌های تخصصی همچنین پس از برگزاری جشنواره پویانمایی و در سال ۱۴۰۳، در قالب فیلم‌ها و بسته‌های آموزشی آماده می‌شود و برای هنرستان‌ها ارسال خواهند شد.

بر این اساس، روز دوشنبه ۱۴ اسفندماه کارگاه‌های «ایده‌هایی جذاب برای کارگردانی انیمیشن» با حضور بهرام عظیمی ساعت ۹:۳۰، نشست «ساخت عروسک برای استاپ موشن» با حضور مهدی خرمیان در ساعت ۱۳، نشست «ابزارشناسی

نشریه روزانه سیزدهمین جشنواره بین‌المللی پویانمایی تهران
مدیرمسئول: محمدرضا کریمی صارمی - **زیر نظر:** اداره کل روابط عمومی و امور بین‌الملل کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان
سردبیر: نغمه دانش آشتیانی - **معاون سردبیر:** مریم قربانی نیا - **مدیر هنری:** احمد غلامی
تحریریه: زهرا نجفی، آزاده فضلی، علی ناصری، احمدرضا معراجی، محمد کفیلی، فواد وکیلی
عکاس: بهنام زهری سامیان، کیمیا آقاخانی، امیرعلی همتی - **بخش انگلیسی:** علی شیرکرمی
با سپاس از جامعه انیمیشن ایران

Tehran International Animation Festival
3rd-7th March 2024
Cultural & Art Creative Center
Tehran, Iran

سیزدهمین جشنواره بین‌المللی پویانمایی تهران
۱۳ تا ۱۷ اسفندماه ۱۴۰۳
کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان